

Skrundas novada pašvaldības vadītājas Nellijas Kleinbergas uzruna Latvijas dzimšanas dienas pasākumā

Novembris – gada vistumšākais mēnesis zemei, bet Latvijai – gaismas un mīlestības piepildīts laiks. Jau 94 rudenus mēs – latvieši – varam lepoties ar savu valsti – Latviju, kurai patiesībā ir veselas divas dzimšanas dienas – 18.novembris un 4.maijs – Neatkarības atjaunošanas diena. Pasaulē ir vairāki simti tautu, bet tikai 196 valstis. Mums – latviešiem – ir gan sava tauta, gan sava valsts. Bet vai mēs esam no sirds lepmi par to? Vai mēs mīlam un cienām šo valsti? Vai esam savas valsts patrioti?

Ar šiem jautājumiem cilvēki neapzināti vai apzināti sastopas ik dienu. Bieži tos skaļi neuzdodot tiešā veidā, bet ar savu darbu un rīcību skaidri sniedzot atbildi – JĀ vai NĒ.

Kas tad ir valsts? Kas tad ir Latvija? Atbilde ikvienam noteikti zināma – tie esam mēs paši: mūsu valsts iedzīvotāji, mūsu novada ļaudis un katrs viens, kurš šovakar esam šeit.

Vai mēs mīlam šo valsti un esam tās patrioti? Es esmu pārliecināta, ka – JĀ. Neraugoties uz to, ka mūsu valsts joprojām dzīvo krīzes atblāzmā gan ekonomikā, gan politikā. Neraugoties uz to, ka skaļi daudzrunātais: Latvija - Eiropas veiksmes stāsts, vēl īsti nav sajūtams mūsu novada laukos un katra cilvēka naudas maciņā, mēs katrs tomēr varam mīlēt šo valsti kaut tāpēc vien, ka šodien esam brīvi savās domās un rīcībā, ka esam pasargāti no lielām dabas katastrofām un cilvēciskām nelaimēm, ka mums katram ir daudz mazu, mīļu piepildītu sapņu.

Mīlestībai nav jābūt neizmērojami lielai un nesavtīgai – pietiks, ja mēs katrs sāksim pats ar sevi: ar mīlestību pret saviem vistuvākajiem ikdienā, ar cieņu pret vecākiem, draugiem, līdzcilvēkiem un arī citādi domājošajiem. Ar mīlestību kopsim savu istabu, pagalmu, pagastu, pilsētu un zemi, ar cieņu pacelsim Latvijas karogu katram nozīmīgā goda dienā, bet Latvijas dzimšanas dienā piespraudīsim pie krūtīm sarkanbaltsarkano lentīti. Arī tā var būt mūsu mazā, bet patiesā mīlestība pret savu valsti un zemi.

Īsts patriots skaļi nekad nesauc sevi vārdā, bet rīkojas tā, ka viņu skaļi nosauc citi, jo viņš ir patiesi savā darbībā un kluss savos vārdos. Mūsu novadā ir daudz labu piemēru, kur cilvēki šajos krīzes laikos paveikuši darbus, ar kuriem varam lepoties un lietot ikviens. Minēšu tikai dažus piemērus, varbūt pat kādam tie šķitīs sīki un nenozīmīgi: es no sirds priecājos par puķu dobi pie diķīša Rudbāržos, kur cilvēki paši izveidoja, ziedojot puķu stādus un pieliekot savu darbu; par piepildītu un īstu satikšanās vietu Nīkracē izveidojās jaunais Saieta nams. Tur jaunā paaudze var atrast sev interesantas nodarbes un vienmēr būs kāds brīvprātīgais – pieaugušais, kurš noorganizēs gan interesantas sporta spēles, gan iemācīs teātri spēlēt. Raņķos, kaut neticība bija lielāka par cerībām, cilvēki saprata, ka pašvaldība nevarēs viņu vietā radīt jaunus skaistus daudzdzīvokļu māju balkonius un nodrošināt kārtību kāpņu telpās. Paši sagāja kopā un nolēma, ka vēlas dzīvot sakoptā mājā. Un kādam bez atlīdzības nācās uzņemties to visu vadīt. Arī pašā Skrundā ir daudz labu un nesavtīgi

paveiktu darbu. Cilvēki bez atlīdzības dalās ar savām prasmēm un dzīves gudrībām, lai citi nejustos vieni savās mājās un vieni ar savām problēmām. Te es gribu nosaukt Birutas Ventnieces, Emīlijas Seklītes, Māra Ošenieka un Ritas Goldmanes brīvprātīgo darbošanos Skrundas alternatīvās aprūpes dienas centrā.

Tā nav ne simtā daļiņa no tā, ko veic mūsu novada ļaudis, ar to pierādot un parādot, ka esam sava novada ļaudis.

Es esmu lepna par ikvienu, kurš šodien dzīvo šeit Latvijā, Skrundas novadā. Es esmu lepna par ikvienu, kurš, pabijis svešumā, atgriežas mājās un sakopj savu tēva sētu, audzina bērnus un apstrādā zemi. Es mīlu šo zemi un novadu tāpat kā mīlu no sirds savus tuvākos ģimenes cilvēkus. Es cienu katru, kurš mums ir līdzās, veicot ikdienas darbus, kā arī darba talkās un svētku svinībās.

Lai arī neizprotamie vai nepareizie politiskie lēmumi, valsts pārvaldes kļūdas un citas nelaimes ir nozaguši mūsu katra iespēju dzīvot ērti, labi un nodrošināti, NEVAR nozagt mīlestību no mūsu – katra viena prieka par neatkarīgu un skaistu Latviju. Laikā, kad mūsu ticība savai valstij šķiet sasniegusi zemāko punktu, bet īgnums citam pret citu aug kā latvāņi Jaunmuižas Ventmalāmums ir JĀMĪL, JĀSVIN un JĀLEPOJAS vispirms katram ar saviem darbiem, savu valsti – Latviju, jo katram ir sava Latvija, bet mēs katrs esam daļiņa no tās!

Dievs, sargi šo zemi un pasauli, palīdzi tautām un valstīm! Dievs, svētī Latviju!